Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

22. Aarg. Nr. 3. *Den 1. November 1872.* Pr.: 6 Sk. pr Expl

Tale af Brigham Young, junr.

holdt i Farmington den 25. August 1872.

(Fra „Deseret News“.)

Kjære Søskende, det er en Glæde for mig, naar Leilighed gives, at kunne fremlægge for saavel Eder som de Fremmede, der ville lytte til mine Ord, Sandheden af Herrens Gjerning i disse sidste Dage. Jeg har ikke valgt nogen særegen Text for min Tale, med Undtagelse af den, som skulde være i enhver Sidste-Dages Helligs Sind, nemlig Guds Riges Fremgang og dets Udvikling paa Jorden.

Dette er en Gjenstand, som vi altid burde ihukomme; thi dersom en Mand eller Kvinde foregiver at nære Interesse for dette Rige, og de forglemme at udføre de Pligter, som ere dem paalagte for dets Forfremmelse, da maa vi deraf slutte, at de have ophørt at virke for dets Udbredelse og Fremgang.

Vi vide meget godt, at det er aldeles umulig for os at behage Herren ved at følge vort eget Sind, undtagen vi ere inspirerede med den Almægtiges Aand. Den menneskelige Visdom er ikke Guds Visdom, og dersom vi skulle være i Besiddelse af Kraft til at styrke og udbrede Herrens Gjerning paa Jorden, da maa vi have hans Aand til at lede os. Dersom vore Veie vare Guds Veie, da vilde vi søge at efterkomme hans Befalinger; men det er indlysende for Enhver, der har lidt Kundskab om Menneskeslægtens Handlemaade, at de ikke vandre efter Herrens Villie. Jeg erindrer et Vers i den hellige Skrift, som nærmere opklarer dette; det staar i det første Brev til Korinthierne, 2, 11. „Hvilket Menneske ved det, der er i Mennesket, uden Menneskets Aand, som er i ham? Saa ved og Ingen det, som er i Gud, uden Guds Aand.“

Den Erfaring, de Sidste-Dages Hellige have havt, har lært dem, at dette er

Sandhed. Vi vide, at en Mand lettelig vil fare vild, dersom han bedømmer sig selv som god nok og følger sit eget Sind og vandrer efter menneskelig Visdom istedetfor at søge Herren om hans Aands Bistand og Ledelse til sine Pligters Udførelse. Denne Følelse af Uafhængighed ligeoverfor den almægtige Gud har været Aarsag til Manges Fald. Mænd, som havde staaet trofaste i mange Aar, hvis Frafald man ansaa for en Umulighed, ere paa Grund af Hovmod og Selvtillid blevne Apostater. Menneskene forstaa ikke at bedømme Tingene saaledes som Herren, derfor er det absolut nødvendig for os som Sidste-Dages Hellige altid at besidde Guds Aand, saaledes at vi ved dens Bistand maa følge dens Villie istedetfor vor egen.

Betragt Jordens Nationer, hvor finde vi en Regjering, der er grundet paa korrekte Principer overensstemmende med Herrens Befaling. Der gives ikke en; thi de ere alle grundede og oprettede ved menneskelig Visdom, og Menneskenes Veie ere ikke Guds Veie, derfor er det en ren Umulighed for dem, endskjøndt de besidde en stor Del Visdom og Kundskab, at oprette et Rige efter Herrens Villie. Med Hensyn til de udvortes Ting, der ere af mindre Betydning, saa kunde maaske et Rige grundlægges, som ikke vilde afvige saa meget, men i de indre og mest væsentlige vilde der herske en stor Afvigelse. Saaledes er det ogsaa med os, de Sidste-Dages Hellige, dersom vi ikke ere inspirerede med Herrens Aand og har den til at lede os, da ville vi være aldeles udygtige til at udføre vore Pligter i Overensstemmelse med Guds Befaling. Mange af os have ikke havt Leilighed til at uddanne os saaledes i Kunst og Videnskab som de Rige, der staa udenfor vort Samfund; thi vi have henhørt til den arbeidende Klasse, som for største Delen nyder liden Anseelse baade i Europa og her i Amerika, og vi bør takke Herren for det, thi det er meget almindeligt blandt de høiere Stænder aldeles at fornegte baade det Gamle og det Ny Testamente.

Vi, der ere udsprungne af den lavere Stand, ere efter Verdens Mening ikke i Besiddelse af den Lærdom og Intelligence, der gjøres nødvendig for at oprette et Rige, der kan have nogen Lighed med de Riger, som Mænd, der ere begavede med stor Visdom og udviklede Evner, have grundfæstet. Verden betragter det Ydre, men Herren har i sin uendelige Naade inspireret vore Ledere og begavet dem med Forstand til at styre og lede hans Gjerning efter hans Ønske. Jeg har hørt Verdens Vise raade Præsident Young eller andre af vore Ledere i denne Kirke til at følge denne eller hin Plan under de forskjellige Omstændigheder, hvori vi have været stillede, for at vinde Regjeringens Bifald og sikre os de høiere Autoriteters og andre Nationers Venskab; men jeg har seet, at der under disse Omstændigheder er bleven handlet i ren Modsætning til disse Raad, og deraf ved jeg, at Guds Veie ere ikke Menneskenes Veie. Det vilde være aldeles umulig for en Mand at være en Sidste-Dages Hellig og tumle omkring i Mørket, stolende paa sin egen Erfaring og Visdom, og det vilde være ligesaa umuligt for et Menneske, uden den Hellig-Aands Veiledning at kunne leve efter Herrens Bud og Love. Vore Hjerter ere af Naturen fjernede fra Herren; og en af de gamle Apostler fordum sagde til de Hellige, at de vare tildels forblindede og saa gjennem et Glas i Mørket. Saaledes er ogsaa vor Tilstand, derfor er det absolut nødvendig for os uafladelig at søge til Herren om hans Aands Bistand til at leve som sande Hellige og bruge vore Evner til at grundlægge et Rige paa Jorden, som han kan

have Behag i, og som Verdens Fyrster maa beundre og anerkjende, naar de se dets vise Styrelse.

Dersom en Fremmed skulde være tilstede i denne Forsamling, saa vilde han, dersom han ikke havde været her før, maaske tænke: „Er dette de Sidste-Dages Hellige, det Folk, der er indsamlet fra de forskjellige Nationer paa Jorden for at tjene Herren? Jeg ser ingen ydre Tegn til, at de besidde nogen særegen Dannelse eller Begavelse, som er meget almindelig i andre Samfundsklasser, hvor jeg har været tilstede." Dette kan være sandt nok, hvad det Ydre angaar; ikke desmindre, vi have det mest slaaende Bevis for, at dette Værk, som vi nu ere ifærd med at udføre, bliver ordnet og styret ved den Almægtiges Kraft og Visdom. I Udførelsen af denne Gjerning var al den Aand, Energi og Visdom nødvendig, som vore Ledere have vist, at de vare i Besiddelse af, og disse Egenskaber vare ikke af dem selv, men af Herren. I kunde taget lærde Mænd ud fra Høiskolerne og Universiteterne og bragt dem ud i dette Øde, saaledes som det var, før vi nedsatte os her; I kunde givet dem Øxe og Plov og sat dem til at opdyrke Landet og lede sine Undergivne; de vilde aldrig været istand til, med al deres Dannelse og Kundskab, at bevirke dette Værks Fremgang i den Grad som vore Ledere. De kunne udføre det samme som dem, dersom de vare villige til at vise Lydighed mod Gud; men de ere altfor lærde, alt for verdenskloge til at søge i Ydmyghed til Herren for hans Aands Bistand, saaledes som vore Ledere have gjort.

Disse Mænd, som jeg nu omtaler, havde aldrig kunnet havt den Tiltro til Herren, at han kunde bevare dem i den øde Ørken fra de Vildes Overfald og alle de Farer, som omringe En paa de vilde Sletter og Prærier; thi de havde ikke været istand til at fatte Nødvendigheden af at søge til Herren med sand Tro og Bøn under saadanne Omstændigheder. Deres verdslige Klogskab vilde været til Hinder for dem i saa Henseende, og de vilde havt formegen Tiltro til deres egne Kræfter. Vi have været afhængige af de Mænd, som af Herren ere satte til at varetage denne hans Gjerning, og vi behøve dem endnu til at lede os. De ere fuldkommen villige til under Herrens Veiledning at styre Zionsskibet; de ere rede til at arbeide under den Almægtiges Ledelse. De, der ønske at være delagtige i denne Gjerning, hvem de saa end ere og hvor de saa end ere fra, maa være villige til at staa under den Høiestes Bestyrelse og vise Lydighed til enhver af hans Befalinger, imodsat Fald ere de aldeles udygtige og unyttige i denne Kirke.

Det vilde være Daarskab at sige, at vi ere et fuldkomment Folk, eller for mig at sige, jeg er en fuldkommen Mand. Jeg har maaske ligesaa mange Svagheder som mange andre Mænd, og det samme tror jeg, er Tilfældet med mine Brødre. Ikke desmindre, om en Ældste i Israel er end saa skrøbelig, naar han blot i Ydmyghed stoler paa Herren og søger at overvinde det Onde og vandre i Overensstemmelse med hans Bud, da vil han altid triumfere og være trofast indtil Enden. Hvad gjør det til Sagen, om en Mand elsker spirituøse Drikke, naar han aldrig nyder dem? Det gjør Intet, om man har Tilbøielighed for Tobak eller lignende skadelige Substanser, dersom han er lydig til Herrens Aands Dikteren, der forbyder ham en saadan Nydelse. Lad en Mand elske Rigdom, det skader ikke, dersom han er ydmyg for Herren, og hvis det fordres af ham, er villig til at ofre Alt paa hans Alter til Forfremmelse af hans Gjerning paa Jorden. Jeg erindrer engang som Dreng, at Jedediah M. Grant saa

mig bruge Tobak. Han spurgte mig: „Bruger du Tobak?" Hvortil jeg svarede ja. „Jeg maa tilstaa," sagde han, „at jeg aldrig har havt mindste Smag for Tobak; og jeg kan heller ikke anse det som nogen Dyd at leve denne Nydelse foruden; thi under et Forsøg, som jeg engang gjorde i denne Retning, blev jeg syg, og dette betog mig Lysten for Tobak i Eftertiden."

Den sande Dyd bestaar deri, Søskende, at vi søge at beherske og overvinde de smudsige Vaner, der hindre os i at gjøre Fremgang i Guds Rige. Broder Grant beviste ingen Selvbeherskelse eller var noget Dydsmønster, fordi han afholdt sig fra at nyde Tobak; han gjorde et Forsøg, men fik en bitter Afsmag for den i Fremtiden. Jeg derimod forsøgte med mere Held.

Brødre og Søstre, Lad os i alle vore Tanker, Ord og Gjerninger være villige til at underkaste os Herrens Aands Veiledning, at vi altid maa være redebone til at arbeide for Udbredelsen af Guds Rige og fremme hans Gjerning blandt vore Medmennesker. Det gavner ingen Mand, om han kan sige, at han er en Sidste-Dages Hellig og aldrig har været udelukt, eller for ham at nære den Tanke, at han nok vil blive frelst, dersom han paa Grund af sin daarlige Vandel har vist, at han var uværdig til at staa i Guds Rige og annamme dets Velsignelser. Dette er ligesaa stor en Daarskab som for en Mand at gjøre Fordring paa at kjøre med Jernbanen fra et Sted til et andet uden at have hverken Billet eller Penge til sin Reise. Han kan staa ved Toget og erklære, at han er En, som ønsker at reise med det, men at han er uvidende om, hvad Tid det skal afgaa og aldeles blottet for Midler til at betale sin Reise. Imidlertid vil Trænet gaa og lade ham tilbage. Saaledes er det ogsaa med de Ældster i denne Kirke, der ikke ere trofaste; de ere ikke forberedte, og mangle Guds Aand, og naar Tiden for Togets Afgang kommer, ville de være forbundne til at blive tilbage.

Jeg taler til et Folk, der forstaar mig, til et Folk, der har Herrens Ord iblandt sig. Vore Ældster vidne, at Gud har talt fra Himlen, og at han har aabenbaret Principer til Profeten Joseph Smith og Andre, som ere til Menneskeslægtens Frelse. Disse Mænd forkynde til Menneskene, at de ville blive frelste iblandt de Retfærdige, dersom de ville annamme og efterleve de Lærdomme, som Herren har aabenbaret til Jorden i den sidste Tid. Min Tale er til et Folk, der har erholdt Vidnesbyrdet, at denne Gjerning er Sandhed, et Folk, hvoraf Mange have opløftet deres Røst til Jordens Nationer og bevidnet, at de vidste, at Jesus var Kristus, at han havde oprettet sit Rige paa Jorden og aabenbaret os Lærdomme, der vilde være til evig Velsignelse for os og føre os tilbage til Herren, dersom vi vilde søge at overholde dem. I, som staa i dette Samfund, baade Mænd og Kvinder, vide ligesaa godt som jeg, at dette Evangelium er den ene sande og uforfalskede Lære, der gives paa Jorden, og jeg taler for at opmuntre baade Eder og mig selv til altid at leve i Trofasthed til den Sag, som vi Alle ved for os selv er Sandhed.

Det er ikke nogen Nyhed for hverken Eder eller mig at høre, at Guds Rige er paa Jorden, eller at høre vore Ældster proklamere Saliggjørelsens Principer; men det er af stort Gavn for os ret ofte at lytte til disse Lærdomme, at vort Hjerte maa blive opvarmet og vor Aand oplivet og paany styrket i Trofasthed. Jeg ønsker ikke, at Toget skal gaa og lade mig tilbage; men at jeg tilligemed alle mine trofaste Søskende maa befinde os ombord

paa Zionsskibet, naar dets Afgang er bestemt. Jeg tvivler ikke paa, at jo Enhver, som er her tilstede, nærer det samme Ønske. Jeg tror, det ligger i Enhvers Interesse at erholde den bedste Plads, hvad enten man er en Troende eller en Gudsfornegter. De Sidste-Dages Hellige kunne forvente at komme til et godt Sted og faa en god Plads. I kunne vidne med mig, at Herren har opklaret Eders Forstand, og at vi ved hans almægtige Kraft ere ledte ind i disse Dale. Vi have hørt Profetier blive udtalte og seet dem gaa i Opfyldelse; vi vide, at Herren har talt til Jorden og aabenbaret sin Villie til Menneskene i denne Uddeling.

Lad os altid være trofaste og nidkjære i den Pagt, som vi have sluttet med Herren; thi Lønnen vil være et evigt Liv i den tilkommende Verden, dersom vi efterkomme Guds Befaling; men imodsat Fald ville vi gaa til Fordærvelse. Dette er vort Vidnesbyrd nu, og det var ogsaa de gamle Profeters og Apostlers Vidnesbyrd fordum. Vi behøve ikke at tage vore Værker til at overbevise Menneskene om deres feilagtige Vandel. Der er tilstrækkelig skrevet i den hellige Skrift, til at vise dem Feiltageligheden af deres Vandel, den vil føre dem tilbage til Herren den Almægtige, dersom de kunne være i Besiddelse af den sande Ydmyghed ligeoverfor deres Skaber. Det synes som om Herren i sin alvise Styrelse har tilladt, at Menneskenes Ondskab og Ugudelighed har havt Fremgang paa Jorden, og at Skriftkloge, Lærde og Præster have fremstaaet og forblindet Folket. Hvorfor? Fordi Menneskene have deres fri Villie og kunne gjøre, hvad de selv lyster; ikke desmindre en høiere Magt styrer alle deres Handlinger. Vi have fuldkommen Frihed til at gjøre og lade, at tænke og handle, aldeles uafhængige af Guds Aand, som de gjøre, der staa udenfor vort Samfund; men dette er ikke vor Hensigt. Vi ønske at efterleve Herrens Villie, saavidt vi formaa; og dersom vi kunde se det Arbeide, vi skulle udføre, førend vi kunne arve en fuldkommen Saliggjørelse, da vilde vi aldrig forglemme at bøie os i Ydmyghed for Herren og bede ham om Styrke og Kraft i Udførelsen af vort høie Hverv.

Tænk Eder den umaadelig store Masse Mennesker, der have levet paa Jorden siden dens Skabelse, i hvilket Slægtskabsforhold staa vi til dem? Millioner af vore Forfædre ere døde uden mindste Kundskab om Evangeliet. Hvilket storartet Arbeide se vi ikke foran os, naar vi ret tage denne Gjenstand i Betragtning. Vi maa bygge Templer, i hvilke vi skulle forrette hellige Ordinancer for baade Mænd og Kvinder, der ere døde i Millionvis siden Verdens Skabelse, aldeles uvidende om Frelsningsplanen; Mennesker, der have været ligesaa gode som os, og som have vandret efter det bedste Lys, de vare i Besiddelse af. Vi skulle ikke alene bygge Templer, men store Byer; vi skulle forløse hele Jorden og have et Værk at sætte i Udførelse, der er aldeles ufatteligt. Vore Forfædre havde ikke dette Privilegium at fremme en saadan Gjerning, men det er bleven os tildel og ligger foran os i al sin Simpelhed. Daab for de Døde er et Princip, der er tydeliggjort for os, og vi forstaa, at Udøvelsen af denne Ordinance tilligemed alle andre Pligter, som paahvile os, vil give os et Arbeide, der vil vare i Aarhundreder. Kunne vi med dette store Ansvar, og alle disse vore Pligter for Øie forspilde Tiden i Lediggang. Burde vi ikke søge til den Almægtige om hans Aands Bistand til at fuldkomme et saa ophøiet Hverv? Dersom vi undlade at være ydmyge for vor Fader, ville vi ikke alene tabe dette Privilegium og en evig Herlighed og Op-

høielse, men vi ville ogsaa for en Del betage Andre de Velsignelser, som de havde levet for, og som de med Rette tilkom, idet der paalaa os at forrette Ordinancerne for dem.

Hvad kan skade de Sidste-Dages Hellige? Jeg kan spørge Broder Hyde, om det skader en Mand, dersom man først oversmører ham med Tjære og siden ruller ham i Fjæder. Det er bleven mig fortalt, at han har havt en liden Forsmag paa dette Slags Traktement i de østlige Stater. Jeg tror, han er glad, fordi han har havt Anledning til at blive forfulgt for Jesu Navns Skyld. Vore Ældster ere blevne tjærede og fjædrede, de have doiet meget Ondt i deres ædle Bestræbelser for at udsprede Guds Riges Evangelium; men naar vi betragte Sagen lidt nøiere, hvad have de saa lidt i Forhold til de Velsignelser, som de have erholdt? Hvilken Glæde føler man ikke ved at have Leilighed til at forkynde Evangeliet blandt Nationerne! Jeg har hørt Ældster erklære, at naar de vare paa Missiion i fremmede Lande uden at have Nogen at sætte deres Lid til undtagen Ham, som aldrig forlod dem, naar de hungrige og udmattede vare nødsagede til at trygle fremmede Mennesker om lidt Spise og Husly, da følte de en forunderlig Tilfredshed og Glæde i deres Hjerte, som de aldrig før havde erfaret. Af hvad Slags er denne Følelse, og hvor kommer den fra? Det er den Fred og Tilfredshed, som bliver os skjænket af Herren, og den Mand, som besidder disse herlige Egenskaber, har ingen menneskelige Tanker; men med den Almægtiges Inspiration gaar han frimodig og uden Frygt ud blandt Menneskene for at forkynde dem Livets og Saliggjørelsens Plan, som Herren har aabenbaret til Jorden. De Hellige skulde altid være besjælede af saadanne Følelser, og de, som leve i Overensstemmelse med Herrens Villie, ville altid være i Besiddelse af denne Fredens Aand og være værdige til at bære Navn af Sidste-Dages Hellige. Og Bibelen lærer os, at de Hellige, der ere Guds Børn, skulle altid blive delagtige i gode Ting; men dersom en Mand beder om Noget, som er daarligt, da er han ingen Hellig.

Kjære Søskende, søg til at være trofaste! I kjende Sandheden, hold den i Ære ved at vandre i Retfærdighed. Tjen Herren af Eders ganske Hjerte, og I ville blive det mest uafhængige Folk paa Jorden. Mange, som besøge os, sige, der hersker ingen Uafhængighed i de Sidste-Dages Helliges Karakter, fordi de vise Lydighed til en Mands Villie og gjør saaledes, som denne Mand siger; men jeg hørte en af vore Ældster bemærke igaar, at vi ere det mest uafhængige Folk, som Nutiden kan opvise, og dette er min faste Overbevisning. Dersom ikke dette beviser en uafhængig Karakter, at ærlige og gode Mænd og Kvinder forlade deres Slægtninge, Venner og Naboer, af hvilke de ere elskede og respekterede, blot for at blive en Sidste-Dages Hellig og Gjenstanden for Alles Spot og Forhaanelse, saa ved jeg ikke, hvor man paa Jorden skal søge for at finde Uafhængighed. Mange saadanne Mænd ere indkomne i denne Kirke, og Biskop Hunter er et Exempel derpaa. Han besad sine Naboers og Venners Ære og Respekt og var bekjendt for at have været en ærlig og gudfrygtig Mand i alle sine Dage. Naar saadanne Mænd have annammet Evangeliet, saa ere de blevne bagtalte paa den mest oprørende og skandaløse Maade. En hel Masse Dadel og Bebreidelse er bleven udslynget mod dem. Aviserne have været opfyldte af Artikler, der have skildret disse Mænd i de sorteste Farver. Deres Naboer og Venner ere blevne deres

Fjender; de have opstaaet imod dem og udskjældt dem for baade Mordere, Tyve og Røvere; de have beskyldt og anklaget dem som Udøvere af alle Slags Ugjerninger. Men dette havde ingen Virkning paa disse Mænds Karakter, eiheller paa Biskop Hunters. Han nedsatte sig i Nauvoo som en god og ærlig Sidste-Dages Hellig; han har indtil denne Dag vist sig som en trofast og oprigtig Mand i dette Samfund. Næsten alle Medlemmer af denne Kirke have for en stor Del været Gjenstand for denne Behandling af deres Medmennesker; de have alligevel overvundet alle disse Hindringer og vist en Uafhængighed, som jeg neppe tror findes blandt noget Folk paa Jorden. De have vist, at de vare inspirerede af Guds Aand, og naar Menneskene ere i Besiddelse af den, da ere ikke deres Veie Menneskenes, men Guds Veie. De ere villige til at anerkjende Herren som deres Skaber og Opholder; de slutte Pagt med ham og søge at efterkomme alle hans Bud og Anordninger. Dette er de Helliges Maade at tjene Herren paa. Naar hans Villie bliver dem forkyndt, vidner Aanden i deres Hjerte, at det er Sandhed; de vide, at det er deres Pligt at handle derefter og bruge deres Evner til at sætte den i Udførelse, og hvem kan i Retfærdighed dadle dem for denne deres Handlemaade?

Med Hensyn til Uafhængighed, Søskende, da ere vi sommetider for meget uafhængige lige over for den Almægtige. Jeg ved, at dette er en Følelse, som ofte gjør sig gjeldende hos os; jeg vil derfor alvorlig paaminde Eder om stadig at opløfte Eders Hjerte til Herren. Ihukom den Pagt, I have sluttet med Ham, der er alle Tings Skaber og Opholder; hold den i Ære, thi den er hellig. Dersom I sætte Pris paa de timelige og aandelige Velsignelser, saa efterlev Herrens Befalinger og tjen Ham.

Maa Herren velsigne os Alle, Amen.

Et Anhang til „Mormonismen."

Et fortræffeligt Tillæg til „Mormonismen," et Middel, som vi uden Betænkning kunne anbefale til Enhver at sætte i Udførelse, er at passe sine egne Forretninger. Men Regjeringen og andre Autoriteter i de Forenede Stater synes ikke at lægge nogen særlig Vægt paa dette Middel, og dette er Aarsagen til, at der i Statsstyrelsen gives saa mange underordnede Karakterer. Det skader ikke, om en Soldat nærer den Tanke, at han maaske engang kan blive Oberst, dersom ikke denne ophøiede Tanke bringer ham til aldeles at forglemme, at han er Soldat, og at han har en Soldats Pligter at udføre. Saaledes er det ogsaa med den amerikanske Borger; dersom han fostrer den Ide, at han muligvis engang kan komme til at sidde som Præsident i Staterne eller beklæde et andet høit Embede i Regjeringen, saa er der Intet at dadle ved denne Tanke, forsaavidt han ikke forglemmer, hvad han er, og passer sine egne Forretningers Gang uden at indblande sig i Andres. Men dersom denne høitflyvende Ide foraarsager, at hans Tankegang stadig retter sig til Præsidentens Residens eller til Senatet, og han

derover glemmer sin egen Gjerning, da er dette til stor Skade baade for ham og Landet, saalangt hans Indflydelse strækker sig.

Der gives ingen anden og sikrere Vei til Forfremmelse uden ved samvittighedsfuld Udøvelse af vore nærværende Pligter; ikke som Hyklere eller Dientjenere, men have et oprigtigt Hjerte for Alt, der er godt og retfærdigt. De Mænd, som følge dette Princip, ere i Virkeligheden værdige til Befordring, og saa langt som deres Dygtighed strækker sig, burde man paaskjønne deres ærlige og oprigtige Fremgangsmaade og opmuntre dem ved Forfremmelse. At lade saadanne Mænd have Fortrinet fremfor Andre, der ere uværdige til Befordring, vilde være baade retfærdigt og gavnligt; det vilde tillige være en Tort for dem, der have været uærlige og ligegyldige i at fuldbyrde den Post, som var dem anbetroet.

En Mand, som elsker sit Fødeland, vil naturligvis føle Forbitrelse over, at personlig Bevaagenhed og Partigunst skal være af større Betydning ved Besættelsen af de offentlige Embeder i Landet, end en Mands ærlige Karakter. Saalænge som denne Tingenes Tilstand vil vedvare, da vil den offentlige Ærlighed staa paa et meget lavt Punkt, og at den staar temmelig lavt nu for Tiden, det maa vist Enhver tilstaa.

De officielle Embeder blive ikke alene forsømte eller gjorte tjenlige til at fremme den politiske Ærgjerrighed, men de ere ogsaa Maalet for den størst mulige Vinding. Embedsmændene have ikke blot bragt de forskjellige Pladse, som de indehave, til et Maal for den politiske Virksomhed, men de søge ogsaa at drage sig den største Fordel deraf i Pengeanliggender. Den bliver betragtet som en Daare, der ikke forstaar at sanke Rigdomme i sit Embede. Af denne Grund maa en Embedsmand enten kaldes en Daare eller en Kjeltring, og af disse to Ting vælge de i Almindelighed at blive kaldt det sidste. Deres Hensigt er altid at tilrane sig saa meget som muligt; men det hænder ikke saa sjelden, at de i Udførelsen af deres Planer gaa frem med en Dumhed, der gjør dem fortjent af begge de ovennævnte Titler.

Enhver sand Patriot vilde vist ønske, at enhver Mand, som besad Myndighed i Landet, skulde være i Besiddelse af Ærlighed forbunden med Dygtighed til at bestyre det Kald, hvortil han var sat, uden at tage saa meget Hensyn til den timelige Fordel, som nu er saa fremherskende blandt Embedsmændene. Dersom der var en fast Bestemmelse, at Embedet skulde fratages Enhver, som ikke passede sine Forretninger, da vilde der herske langt mere Nidkjærhed iblandt dem med Hensyn til Udførelsen af deres Embedspligter.

Dette vilde være det mest kraftfulde Middel til at bevæge enhver Embedsmand til først og fremst at passe sine egne Forretninger, forend han vilde indblande sig i andre Affærer. Han vilde vide, at det Første vilde være af større Værd for ham end det Sidste, thi dersom han var agtpaagiven i den Stilling, han var indsat, saa vilde han erholde sin Løn, men hvis han ønskede at deltage i andre Spekulationer og viste sig ligegyldig i sine Embedsanliggender, da vilde han staa i Fare for at blive afsat, og dette vilde være en god Bevæggrund for ham til ikke at befatte sig med andre Affærer end sine egne. Thi det er aldeles indlysende, at dersom en Embedsmand befatter sig med Ting, der ligge udenfor hans Embedspligter, da er han nødt til at forsømme disse, og en Mand, der viser Ligegyldighed i sine Forretninger, burde øieblikkelig afsættes og en anden og bedre Mand sættes ind i hans Plads med det for Øie, at det vilde

gaa ham ligeledes, dersom han ikke varetog sine egne Affærer, forend han deltog i Andres.

Dersom denne Bestemmelse blev udført, vilde der snart ske en Forandring hos de Forenede Staters Embedsmænd; Retskaffenhed vilde blive mere almindelig blandt dem. De vilde med større Nøiagtighed passe deres egen Dont, og dette vilde i høi Grad forøge Staternes Reputation; og den Tiltro og Anseelse, som de allerede nu ere i Besiddelse af, vilde snart ved en Reformation blandt vore Embedsmænd overstraale enhver anden Nation.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste November.

Ulydighed.

(Fra „Millennial Star".)

Den store Gud, der er denne Jords største Regent og Lovgiver, anser det som sin Ret at give Menneskenes Børn Belærelse, Raad og Love og fordrer tillige, at de skulle vise Lydighed til disse. Denne Ret er altid bleven udøvet, og den hellige Bog Bibelen stadfæster det. Endskjøndt Alle ere forbundne til Lydighed, saa er der dog ikke Alle, som ville adlyde. De Ulydiges Tal har altid været det største de Lydiges det mindste.

Herren har forsøgt paa mange Maader at bibringe sine Børn Lydighed, der vilde være til deres egen Frelse, men uden at naa det foronskede Resultat. I Noahs Dage vare Alle, med Undtagelse af otte Sjæle, døve for Herrens Røst. Gud udfriede Israels Børn fra Ægypternes Trældom og ledede dem ved sin Engel i en Skystøtte om Dagen og en Ildstøtte om Natten; han lod dem gaa tørskoede over det røde Hav og deres Forfølgere drukne deri; han bespiste dem med Manna og lod sine Profeter, Ældster og Dommere lede dem, og endskjøndt han aabenbarede sin Villie til dem og beviste dem alt Godt, saa maatte han alligevel sige: „hvor Eders Fædre fristede mig, prøvede mig, endog de saa mine Gjerninger i fyrretyve Aar. Derfor harmedes jeg paa hin Slægt og sagde: de fare altid vild i Hjertet, og selv kjende de ikke mine Veie." Endskjøndt de vare Pagtens Folk, og Herrens Dommere og Konger vare deres Regenter, saa vedbleve de alligevel ifølge Skriftens Ord at vise Ulydighed, der bragte Herren til at sige ved Profeten Esaiæ Mund: „En Oxe kjender sin Herremand og et Asen sin Herres Krybbe; men Israel kjender det ikke, mit Folk forstaar det ikke." Frelseren fremsætter det i en Lignelse om Husbonden; han siger: „Men derefter sendte han sin Søn til dem og sagde: de ville dog undse sig for min Søn. Men der Vingaardsmændene saa Sønnen, sagde de til hverandre: denne er Arvingen; kom, lad os slaa ham ihjel og tilvende os hans Arv. Og de toge ham og stødte ham udenfor Vingaarden og sloge ham ihjel."

Ulydighed var Aarsagen til, at Guds udvalgte Folk blev adspredt blandt alle Nationer og har været ilde anseet i mange Generationer. Fortsættelsen af deres Strid mod den guddommelige Styrelse, som endte med, at de korsfæstede Jesum, paa det Abrahams Velsignelse maatte komme over Hedningerne i Kristo Jesu." Saaledes som Paulus siger til Jøderne: „det var fornødent, at Guds Ord skulde først tales for Eder, men efterdi I forskyde det, og agte Eder ikke selv værdige til det evige Liv, se, saa vende vi os til Hedningerne."

Men vi lære af den hellige Bibel, at ogsaa Hedningerne beviste sin Uværdighed ved Ulydighed. Deres store Apostel Paulus advarede dem og sagde, at Jøderne bleve forkastede paa Grund af deres Vantro. Han skriver i sit Brev til Romerne: „Vel! de ere afbrudte, men du staar ved Troen; vær ikke overmodig, men frygt! Thi sparede ikke Gud de naturlige Grene, skal han maaske eiheller spare dig. Se derfor Guds Godhed og Strenghed; Strengheden mod dem, som ere faldne, men Godheden mod dig, om du bliver ved i Godheden, ellers skal ogsaa du afhugges." Paulus siger til Ældsterne i Ephesus: „Thi jeg ved dette, at der skal indkomme svare Ulve iblandt Eder efter min Bortgang, som ikke skulle spare Hjorden. Og af Eder selv skulle opstaa Mænd, som skulle tale forvendte Ting og drage Disciplene efter sig." I sit andet Brev til Thimoteum, skriver han: „Men vid dette, at i de sidste Dage skulle vanskelige Tider være at forvente. Thi Menneskene skulle være egenkjærlige, pengegjerrige, overmodige, hoffærdige, Bespottere, Forældre ulydige, utaknemmelige, vanhellige, ukjærlige, uforligelige, Bagtalere, umaadelige, umilde, uden Kjærlighed til det Gode, Forrædere, fremsusende, opblæste, som mere elske Vellyst, end de elske Gud, som have Gudfrygtigheds Skin, men fornegte dens Kraft. Fly ogsaa disse." Endvidere skriver han i det samme Brev: „Thi den Tid skal vorde, da de ikke skulle fordrage den sunde Lærdom, men efter deres egne Begjæringer tage sig selv Lærere i Hobetal, efter hvad der kildrer deres Øren. Og de skulle vende Ørene fra Sandheden, men henvende sig til Fabler." Endog medens Paulus levede, maatte han stadigen kæmpe mod Vantro og Ugudelighed. Han siger i sit Brev til Galaterne: „Jeg undrer paa, at I saa snart lade Eder afvende fra den, som kaldte Eder ved Kristi Naade, til et andet Evangelium. O, I uforstandige Galater! hvo haver fortryllet Eder, at I ikke lyde Sandheden?" Allerede ved Slutningen af det første Aarhundrede efter Kristi Fødsel optraadte denne Ugudeligheds Aand og var saa almindelig og fremherskende, at ved den sidste guddommelige Aabenbaring, som er beskreven i det Nye Testamente, var der blot syv kristne Menigheder, som vare værd at omtale, og blot to af disse syv undgik den guddommelige Straf. Naar Ulydigheden kunde herske og tiltage, medens Folket var under Mænds Ledelse, der havde det store Privilegium at tale Ansigt til Ansigt med Herren, saa er det intet Under, om den tiltog endnu mere og blev langt mere almindelig, da Herren ophørte med at aabenbare sin Villie til Menneskene.

Nu har Herren igjen aabenbaret sin Villie, men der er kuns Faa, som ville vise Lydighed til den. Menneskene have en Religion nu, der er af langt større Udbredelse end den, Jøderne havde, da de forkastede Jesus; men det er en Religion i Lighed med den, som de havde dengang, nemlig en, der er baseret paa de Aabenbaringer og Lærdomme, som vare givne fordum. Jøderne sagde: „Vi have Moses og Profeterne; vi ere Abrahams Børn." De betalte Tiende, de gave Almisser, de

vare nidkjære i at søge den offentlige Gudstjeneste i deres Synagoger; men de manglede alligevel det mest væsentlige af Alt, nemlig Kundskab om Guds Villie ved Aabenbaring, hvilket var Aarsag til, at de som et Folk „foragtede Guds Raad." Saaledes er det ogsaa nu. De, som foregive, at de tro paa Gud og hans Søn Jesus Kristus, de, der siges at tro Bibelen, grundfæste deres Religion paa de samme Handlinger og Aabenbaringer, som Herren meddelte Menneskene i gamle Dage. De sige: „Vi have Bibelen, vi ere af Naade optagne som Abrahams Familie og talte blandt hans Efterkommere." De udøve gode Gjerninger i Overflod; de give Almisser og grundlægge Velgjørenhedsanstalter; de sende Missionærer til fremmede Lande og bede baade offentlig og privat; de gaa i Kirke for at vise, at de ønske at blive betragtede som Guds Folk. Ikke desmindre, de ere lig dem, der forkastede Jesus og hans Raad og Belærelse, som Herren havde aabenbaret til ham, og mangle Aabenbaring fra det Høie. Gud har aldrig talt til nogen af dem. De sige, at Herren har ikke givet Aabenbaring til Jorden, siden den, der blev given til Apostelen Johannes paa Øen Patmos for omtrent atten hundrede Aar siden.

Hvad er det for Egenskaber den nulevende Slægt besidder, eller hvad er det, som Menneskene, der have levet i disse atten hundrede Aar, have været i Besiddelse af, der kunde været Aarsag til, at de forstod Herrens Villie og have været lydige til den uden at have Aabenbaring? Vi ere forbundne til at gjøre dette Spørgsmaal, naar vi med den hellige Bibel foran os, der er skreven af Guds hellige Mænd, der talte og skrev drevne af den Hellig Aand, komme til Kundskab om, at endskjøndt disse Herrens Profeter og Apostler fik direkte Aabenbaringer fra den Almægtige, saa vare de alligevel ikke istand til at bibringe dem, der vare satte under deres Ledelse, Lydighed til hans Villie. Den menneskelige Natur i sin Egensindighed tilbøielig og hengiven til Daarlighed, har endnu ikke forandret sig. Menneskene kunne ikke lære Guds Villie angaaende dem, eiheller forstaa hans Love, dersom de ikke have Omgang med ham. Det hedder det samme i Dag som fordum: „Naar der ere ikke Syner, forsmægter Folket." „Sandelig, den Herre, Herre skal ikke gjøre Noget, uden han aabenbarer sin Hemmelighed for sine Tjenere, Profeterne." Amos 3, 7. Menneskene kunne ikke lære mere om Guds Villie nu, end de religiøse Partier, som levede i Palæstina i Jesu Dage.

Herrens Handlemaade har i alle Tidsaldre kuns vundet Enkeltes Bifald. Saaledes var det, medens han aabenbarede sin Villie, og langt mindre Tiltrækningskraft havde den, efter at al Aabenbaring ophørte. Menneskene tage sig selv den Ret at dømme om, hvad der er, og hvad der ikke er guddommelig Villie. Det er derfor ikke at forundre sig over, at de fare vild, naar de ikke have Aabenbaringens Aand til at lede sig. „Thi mine Tanker ere ikke Eders Tanker, og Eders Veie ere ikke mine Veie, sagde Herren. Thi som Himlen er høiere end Jorden, saa ere mine Veie høiere end Eders Veie, og mine Tanker høiere end Eders Tanker." Es. 55, 8–9.

Konferencemøde i Aarhus.

Konferencemødet i Aarhus blev ifølge tidligere Bestemmelse afholdt den 19de og 20de Oktober 1872. Det overværedes af følgende Brødre fra Zion: K. Peterson, Præsident for den skandinaviske Mission, P. C. Christensen, Præsident for Aalborg Konference og C. F. Schade, Præsident for Aarhus Konference samt det lokale Præstedømme tilligemed mange Hellige og Fremmede. Ifølge de afgivne Rapporter vare 69 Sjæle tillagte Menigheden i Sommerens Løb og 90 Personer emigrerede hjem til Zion. Konferencen talte 631 Medlemmer.

Korrespondance.

Salt Lake City den 28de September 1872.

Præsident K. Peterson.

Kjære Broder.

Det er med lykkelige Følelser, jeg idag daterer mit Brev fra vort fælles Hjem i Zion, det var med jublende Hjerte, jeg gjensaa de gamle kjendte Steder og mange gamle Bekjendte, og jeg maa sande det gamle Ord, at hvor godt og behageligt man end har det i Verden, er intet Sted saa kjært som Hjemmet.

Som tidligere meddelt forlod vi New York Onsdag Aften den 18de September. Vi opholdt os altsaa to hele Dage i hin mægtige Kæmpestad, hvor Alting aander Forretning og Spekulation. Tiden benyttedes af de Hellige til at beundre Stadens Pragt og Luxus; en hel Del af dem tog med Sporvognene til den herlige Central Park, hvor Alting endnu stod i sin fulde Flor. Touren paa Jernbanen var i det Hele taget meget heldig; blandt Skandinaverne havde vi kun et Dødsfald, nemlig Andreas Poulsen fra Aalborg, et Aar gammel; han blev begravet i Chicago, og hele Kompagniet stod sammen til at dække Omkostningerne derved. I Chicago, hvor vi indtraf sent om Aftenen, kom der strax to Referenter hen til Toget, som udspurgte mig om Reisen og Tilstanden, og efter min Hjemkomst hertil har jeg hørt, at Chicago Times indeholdt en meget gunstig Beskrivelse angaaende vor Reise.

I Harrisburg havde jeg den Fornøielse at blive efterladt; jeg fik nemlig Ordre til at søge efter en Bagagevogn, der troedes glemt, imidlertid gik Toget, og jeg naaede først de Andre omtrent 24 Timer senere. I Pittsburg blev Toget delt, da et Lokomotiv ikke formaaede at trække det hele; i Chicago bleve vi atter samlede. Et Stykke fra Mississippi Floden hændte den Ulykke, at en engelsk Pige paa fire Aar faldt ned mellem Vognene og fik sin Arm overkjørt; hun blev fundet og bragt til nærmeste Station, hvor Armen blev amputeret. En Broder sendtes strax tilbage for at pleie og hjælpe hende. Ude paa Sletterne blæste en ung engelsk Pige af Toget, idet hun vilde gaa fra en Vogn til en anden; hun blev en Del forslaaet,

men ikke farlig. Til Omaha ankom vi den 22de, og da det var Søndag, bleve vi strax omringede af en Masse pyntede Apostater. Jeg saa der mangt et bekjendt Ansigt, som tidligere var Et med os, men Følelserne hos dem vare ingenlunde ens. Mange ytrede Anger over deres Daarskab og manglede kun Penge for atter at drage til Zion, medens Andre udøste deres uskadelige Bitterheds Galde.

I Fulton ved Missisippi blev Br. Chr. Madsen, den engelske Leder Leistman, Rosengren, Gregersen og nogle Flere efterladte og naaede os først ud paa Natten. Paa Sletterne blev Mons Andersen og nogle engelske Søstre efterladte paa samme Dag men til forskjellig Tid; disse naaede os ikke, før vi ankom til Ogden Torsdag Eftermiddag den 26de. Her bleve vi modtagne af en Skare Venner, som med Hjertelighed bød de trætte Reisende velkommen, og jeg nød her den behagelige Overraskelse at blive mødt af min Hustru og mine to Drenge. Jeg kan ikke beskrive, hvad jeg følte ved at se disse Rollinger, der bleve mig præsenterede som mine, og som jeg dog ikke kunde kjende, saa store og forandrede vare de blevne i de halvtredie Aar, Papa havde havde været fraværende.

Ifølge Ordre fra Kontoret bleve alle Emigranter og alt Tøiet efter et kort Ophold førte til Salt Lake City, hvor vi sent om Aftenen ankom og førtes til Musikhallen, hvor et godt Aftensmaaltid var beredt baade for Skandinaver og Engelske. Midtveis mellem Salt Lake og Ogden bleve vi mødte af Præsidenterne Young og Wells og mange andre af disses Nærmeste; de toge strax en Tur gjennem alle Vognene og hilste paa deres fremmede Søskende fra hinsides Havet.

I Løbet af Fredagen og Lørdagen opløstes Kompagniet, idet Venner og Slægtninge førte Emigranterne til midlertidige Hjem.

Vi have i Sandhed havt en heldig Reise og ere blevne behandlede med udmærket Agtelse og Forekommenhed af Alle og Enhver, der havde noget med os at skaffe, saavel paa Skibet som paa Jernbanerne. Vi havde gode Vogne og tilstrækkelig Plads hele Veien. Søndagen den 22de kom vi til et Sted ved Navn Dennison, hvor der Dagen forud havde fundet et Sammenstød Sted — det første i mere end et Aar. Banen var endnu under Reparation og Vognene laa knuste ved Foden af Banken. I Lighed med Br. Anthon Lunds Kompagni følte vi os end mere taknemmelige til vor himmelske Fader, som altid holder sin Haand saa øiensynlig over sine Hellige.

I New York blev vort Reisegods taget i Øiesyn af Toldvæsenet, og enhver smuk, stor eller paa anden Maade mistænkelig Kuffert blev mærket med Kridt og sendt til Toldkontoret for nærmere Undersøgelse. Min og de Andres fra Kontoret vare blandt de saaledes beærede, men det var spildt Uleilighed — ingen af Skandinaverne maatte betale Told, og blandt de Øvrige hørte jeg kun om en engelsk Søster, som maatte betale syv Dollars for et Stykke Silketøi. Kompagniet havde heller ingen Overvægt at betale for.

De skandinaviske Emigranter vandt sig almindelig Anerkjendelse af Officererne og Jernbanepersonalet og ligeledes af deres engelske Reisefæller for deres renlige og velklædte Udseende og deres stille og sømmelige Opførsel, for hvilket vi følte os baade taknemmelige og stolte. Det har i Sandhed været et godt Kompagni, Alle vare besjælede af en god og velvillig Aand, der gjorde os det saameget lettere at ordne og styre det Fornødne, og idet vort Hverv nu er tilende, vil jeg paa mine egne og

mine Brødres Vegne udtale vor fuldkomne Tilfredshed med vore Søskende og ønske af Hjertet, at de her maa fortsætte i det Gode og ikke lade sig forlede til Daarlighed af dem, der have glemt, hvorfor de reiste til Zion.

Præsident Young ser rask og stærk ud. Hans Helbred har i den senere Tid været bedre. Her er foregaaet mange Forandringer under min Fraværelse, og uagtet ikke alle bære Præget af Fremgang i det Gode, stoler jeg paa, at Forsynet, som altid vaager over Zion, har tilladt det Onde at virke ved Siden af det Gode, for at Folket kan blive prøvet og selv berede sig den Fremtid, det fortjener.

Dette er skrevet under mange Afbrydelser, og Sindet er endnu ikke kommet fuldkommen til Ro, hvorfor jeg maa bede Dem undskylde den usammenhængende Stil og mulige Forglemmelser. Maa Herren velsigne Dem, Br. Peterson tilligemed alle vore trofaste Søskende i Skandinavien, saa vi alle kunne samles med hinanden i Broderbaand, naar Zion bliver fri, er min ydmyge Bøn.

Deres Broder i den

evige Pagt.

P. O. Thomassen.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Juvenile Instructor.“)

(Fortsat fra Side 13.)

Denne Haandfæstning tilstod Enhver de samme Rettigheder. De Sidste-Dages Hellige havde ligesaa god Ret til at nyde Liv, Frihed og Lykke som noget andet Samfund i de Forenede Stater. Dette var en ny Lære for Pøbelen, og den var saa meget mere ubehagelig, som de Hellige under dens Jurisdiktion havde Lov til at værne om deres Ret. Pøbelen reiste sig øieblikkelig og gjorde et stort Opraab imod denne Haandfæstning. Politikerne, der altid ere rede til at ofre og forlade de gode Principer blot for at slutte sig til den store Mængde, troede de kunde vinde større Gunst ved at tage Del i Opraabet. Blot for at vinde nogle faa Stemmer, vare de villige til at forlade Nauvoos Indbyggere og betage dem deres Rettigheder; de lagde ingen Hindring i Veien for en hel Skare usle Niddingers Angreb, der vare langt mere grusomme og ubarmhjertige end Indianerne og de vilde Dyr.

Endog Guvernøren i Illinois, Thomas Carlin, lod, i sin Angst for at give Pøbelen Medhold, en Anklage anlægge mod Statsraadet i Nauvoo 1842 for Udøvelse af en af Retsakterne. Han sagde, det var blot Taabelighed og Narrestreger at tro, at man kunde have Fuldmagt til at frigive Personer, der vare fængslede, kuns fordi man befandt sig under de Forenede Staters Haandfæstning, ja at det var aldeles anmassende og ikke burde taa-

les længer, at Raadet havde en saadan Fuldmagt. Han onskede, at Joseph Smith skulde bringes til Missouri og sagde endvidere, at ingen Domstol paa Jorden havde Ret til at dømme i denne Sag uden Staternes. Denne Mand kunde have vist ligesaa stor Retfærdighed ved at have sagt til en Person, der ved at falde blandt Røvere havde tabt Alt og netop var undkommen med Livet: „De maa være rede til at overgive Dem i disse Folks Vold, naar de igjen forlange det; thi de ere de eneste, som have Ret til at raade over deres Liv eller Død. Han tog saa meget Hensyn til disse Skurke og Mordere, der nærede den faste Beslutning at udrydde Joseph Smith af Tilværelsen, at han engang bemærkede: „Jeg har ikke den fjerneste Ide om, at Folk vil tage det i Betragtning, om Hr. Smith lider lidt Overlast." Dersom Profeten Joseph havde været under Thomas Carlins Raadighed, da var han, bunden paa baade Hænder og Fødder, bleven overladt til den morderiske Bande i Missouri, at dens Tilhængere kunde havt Anledning til at fuldføre deres Hævn paa ham; men Staten Nauvoos Haandfæstning var en Stillevæg, som ikke saa let kunde nedrives.

Medlemmerne af den lovgivende Forsamling, paa ganske faa Undtagelser nær, vare alle enige om at smede de mest skjændige Planer for at skade de Sidste-Dages Hellige. De gjorde Alt for at opholde og nære de Fordomme, som vare i Omløb over hele Landet angaaende de Hellige, og søgte i enhver Henseende at vise dem deres fjendtlige Sindelag. Et Medlem af Senatet i Hancock County, Jacob C. Davis, var anklaget som delagtig i Mordet paa Joseph Smith og hans Broder Hyrum i Carthage Fængsel. Der var ikke den ringeste Tvivl angaaende hans Delagtighed i Mordet; ikke destomindre, istedetfor at lade Retten have sin Gang og hans Sag blive undersøgt, lod Senatet ham løslade af Arresten. Ingen af dem, der deltoge i denne grusomme og blodige Niddingsdaad, bleve afstraffede efter Loven. Der maatte blevet et nyt Afsnit i Verdenshistorien, dersom et Folk først skulde givet sit Bifald til, at en Herrens Profet blev myrdet og siden skulde anklaget og afstraffet Morderne.

(Forts.)

Blandinger.

I et Selskab af unge Forretningsmænd bleve de store økonomiske Spørgsmaal omtalte paa en uforskammet Maade. En gammel Videnskabsmand kom tilfældig til, og da man spurgte ham om, hvad han mente om Diskussionen, svarede han:

„Jeg er allerede ganske økonomisk tilmode; jeg har en Fornemmelse, som om jeg var i en Lade, hvor en Skare Tølpere tærskede tomme Ax."

I Georgia finder man ved en Bro følgende Advarsel: „Hvem der gaaer hurtigere end i Skridtgang over denne Bro, bliver, hvis han er frifødt, straffet med en Bøde af 5 Dollars, hvorimod han, hvis han er en Neger, vil blive tildelt 25 Pidskeslag. Halvdelen af Straffen tilfalder Angiveren."

For nogle Aar siden havde en Solformørkelse lokket en Mængde Mennesker til Paris, hvorfra Formørkelsen bedst kunde sees. En Engelskmand, der ogsaa befandt sig i Paris, løb forundret ud paa Gaden, hvor Folket netop gjennem sine Glas betragtede den; men da han Intet kunde se, tilraabte han en Droskekudsk: „Kjør mig afsted!" — „Hvorhen?" — „Til Solformørkelsen."

Nikolai Dorius døde af Stensmerter i Ephraim, Sanpete County den 10de September i en Alder af næsten 68 Aar.

Han var født i Kjøbenhavn den 21de September 1804, og blev ved Daab indlemmet i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige den 16de November 1850; han var en af de Første, som annammede Evangeliet i Danmark under Ældste Erastus Snow. Efter den Tid var han en virksom Medarbeider i Evangeliets Forkyndelse, indtil han i Aaret 1856 emigrerede til Utah. I Aaret 1858 nedsatte han sig i Ephraim, Sanpete County, hvor han har opholdt sig lige til sin Død. Han har altid været et trofast Medlem af denne Kirke og en høiagtet Borger i Samfundet. Begravelsen fandt Sted den 11te September og var bivaanet af en stor Folkeskare. Ligtalen holdtes af Ældsterne Orson Hyde og John Vancott. „Salige ere de Døde, som dø i Herren."

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Knud Peterson.

Trykt hos F. E. Bording.